

کارگران، همه جا ناچار از مبارزه اند

امروز هنگامی که به جنایاتی که از طرف رژیم سرمایه اسلامی، بویژه طی روزهای اخیر در خیابانهای تهران و دیگر شهرهای ایران برضد توده مردم رنج کشیده ولی مصمم انجام گرفته است فکر می کردم. و یک احساس دوگانه داشتم، زیرا از یکطرف این همه وحشیگری و دنائت و دورغ و حيله گری را بر ضد توده بر خاسته به قیام از خشم فرو خورده، سی سال سرکوب و تحقیر و بی حرمتی، نفرتی عمیق را از این فجایع و بانیان آن در من برانگیخته بود و از طرف دیگر با یک غرور انسانی که خود را متعلق به این به پا خاستگان با جرئت و ناترس می داند و سالها در آرزوی چنین بر خاستی بوده همراه با یک نگرانی و آه عمیق که اگر کارگران نیایند چه خواهد شد؟ چون فکر میکنم که گزارشات، عکس ها و فیلم هایی که تا کنون بخارج رسیده و ما دیده ایم کاملا اثبات این باشد که توده مردم آماده یک خیزش عمومی سر نوشت ساز هستند. این است که انسان راهم خوشحال و هم وحشتزده میکند نقش کارگران در جامعه سرمایه داری ایران چه خواهیم و چه نخواهیم تعیین کننده است. و اینکه آیا من بعنوان یک انسان وظایفم را شناخته و به آنها عمل می کنم و یا نه؟ و اصلا اینکه من از این راه دور چه کاری می توانم انجام دهم؟ باخودم گلنجان می رفتم که با یک نامه اعتراضی و ۲ گزارش که در زیر ترجمه گزارشات را می خوانید از طرف کنفدراسیون جهانی اتحادیه های کارگران خواربار و مواد غذایی روبرو شدم. این گزارشات در مورد کارگران انبار کارخانه تنباکوی اخیرا خصوصی شده ترکیه به نام تکل می باشند. زمانیکه انسان به گزارشات نگاهی می کند، بطور واقعی متوجه این نکته میشود که سرمایه دولت هایش در همه جای این کره خاکی از ماهیت یکسان بر خوردار بوده و به یک سان عمل میکنند. منتهی با توجه به خواست های مبارزه مشخص و شرایط اجتماعی و مبارزاتی هر جامعه ای اشکالش کمی متفاوت بوده و حد و شدت آن می تواند کم و یا زیاد باشد. کارگران هم غیر از مبارزه بر علیه این حملات وحشیانه به خود و خانواده خویش چاره دیگری ندارند. کارگران با تجربه روزمره از زندگی در جامعه ی سرمایه داری و مبارزات بر علیه اجحافات تحمیل شده درک کرده و به نظر من می دانند که فقط یک مبارزه متشکل کارگری می تواند سرمایه داران و دولت های ضد کارگر شان را به عقب نشینی وادار کند.

در خیابانهای تهران جوانان و مردم را به خاطر خواستن یک زندگی انسانی و شاد و مرفه به گلوله می بندند و به قتل می رسانند، در خیابانهای انکارا نیز دارند از کارگران معترض به بیکاری و نداری و فقر باماشین آبیاش و گاز اشک آور و باتوم استقبال می کنند. شما خواننده عزیز ترجمه این دو گزارش کوتاه را در زیر می خوانید. محتوای آنها به باور من نشان دهنده این مسئله است که، اگر کارگران ایران نتوانند مبارزات اخیر را با شرکت متشکل و متحد و رهبری خویش به پیروزی با مفهوم یعنی سرنگونی جمهوری اسلامی سرمایه و ایجاد یک جامعه واقعا دموکراتیک برسانند، که با سمتگیری سوسیالیستی جامعه را به سوسیالیسم یعنی نابودی مالکیت خصوصی و استثمار انسان از انسان سوق دهند، در نهایت و حتی با پیروزی اصولگراهای اصلاح طلب که از نظر اقتصادی نئوکنسرواتیونند و یا جمهوری ایرانی لیبرال های وطنی که برنامه ای جز پیاده نمودن برنامه های نئولیبرال سازمانهای جهانی در چشم انداز ندارند، باوضعیتی درست شبیه به این کارگران روبرو خواهند شد و جامعه ای همچون ترکیه امروزه در انتظار خواهد بود.

نگاه کنید که چطور پلیس ترکیه کارگران و خانوادهها و حامیانشان را مورد ضرب و شتم قرار می دهد. آیا این نوع حملات وحشیانه مانند حملات به کارگران و توده ی به پا خاسته در ایران نیست؟ و از طرف دیگر مگر حزب رفاه اسلامی ترکیه که امروزه سگان هار خویش را به جان کارگران انداخته حزب برادر و راهنمای احزاب مشارکت اسلامی ایران حامی موسوی و حزب عدالت ملی شیخ کروی و.. اسلامی نیست؟ دوآینده با دوچشم انداز کاملا متفاوت در انتظار است. ترکیه امروز یا یک جامعه مرفه و آزاد. کدام؟ بیشتر از همه چیز مبارزه جاری و حی و حاضر تعیین می کند.

حمید قربانی

۲۸ دسامبر ۲۰۰۹

ترجمه گزارشات

اعتصاب توده ای کارگران تنباکوی در آنکارا- ترکیه ۱۸ دسامبر ۲۰۰۹

بر ضد سیاست دولت ترکیه مبنی بر بستن انبارهای کارخانه تنباکو **تکل**، در حدود ۱۰۰۰۰ نفر از کارگران انبار و خانواده‌ها و حامیان در سرمای یخبندان زمستان در مقابل ساختمان مرکزی حزب دولتی ترکیه دست به تظاهرات زده اند. سیاست بستن انبارها که به فوریت اتخاذ شده، قرار است که در اواخر ماه ژانویه ۲۰۱۰ با تعطیل کردن محل کار این کارگران به اجرا در آید.

هنگامی که شرکت دولتی تنباکو و الکل **تکل** ترکیه در فوریه ۲۰۰۸ به شرکت پات فروخته شد، دولت ترکیه کنترل خود را بر بیشتر از ۴۰ انبار برگ تنباکو و تنباکوی نیمه آماده محفوظ داشت. کفندراسیون کارگران خواربار و ... در ترکیه که کارگران این شرکت را نمایندگی می کند در آن زمان می خواست که دولت راجع به سرنوشت ۱۲۰۰۰ کارگر و کارمند انبار با نمایندگان اتحادیه وارد مذاکره گردد. اکنون دولت بدون مذاکره با اتحادیه تصمیم وحشتناکی را مبنی بر بستن انبارها گرفته است. این بدین معنی است که ۱۲۰۰۰ کارگر انبار بیکار شده و این یعنی در حدود ۴۰ هزار نفر که شامل خانواده‌های این کارگران نیز هست را از هستی ساقط می کند.

کارگران انبارها از ۱۰۶ استان کشور با اتوبوس از روز ۱۵ دسامبر به شهر آنکارا پایتخت کشور ترکیه سرازیر شدند. آنها تظاهرات را در مقابل ساختمان مرکزی حزب دولتی یعنی **AKP** شروع کردند. اکنون تظاهر کنندگان بوسیله پلیس ضد شورش محاصره شده اند. پلیس از ورود اتوبوس های حامل کارگران شرکت **تکل** برای پیوستن به دوستان و همکارانشان به مرکز شهر جلوگیری می کند.

اخبار جدید حکایت از این دارد که پلیس به خشونت خود افزوده و رئیس اتحادیه کارگران **تکل مصطفی تورگل** را دستگیر و کارگران را مورد ضرب و شتم قرار داده که زخمی ها را به بیمارستانها منتقل کرده اند

رئیس اتحادیه به خبرنگاران چنین گفت: " کارگران مسافرت کرده به این جا قبل از رسیدن به یک راه حل مورد قبول کارگران به خانه های خویش بر نمی گردند. کارگران **تکل** در این اعتراضات حقوق و خواست های بر حق

خود را مطرح می کنند. سیاسیون تصمیم گرفته اند که محل کار این کارگران را به بندند. اما حق قانونی کارگران است که به دیگر مراکز کاری دولتی منتقل شوند و نه بیکار گردند.

آخرین اخبار از تظاهرات این کارگران در آنکارا ۲۸ دسامبر ۲۰۰۹

کارگران شرکت تنباکو تظاهرات توده ای خویش را از روز ۱۵ دسامبر در مقابل ساختمان مرکزی حزب حاکم شروع کردند و تا امروز این تظاهرات ادامه دارد. دولت در نظر دارد که انبارهای تنباکو را در ۱۰ ژانویه ۲۰۱۰ به بندد. اما در روز ۱۶ دسامبر، پلیس ضد شورش با زورباتوم تظاهرکنندگان را مجبور کرد که محل تظاهرات را به یکی از پارکها در نزدیکی این محل منتقل کنند. روز بعد پلیس پارک را محاصره و دور تا دور آنرا نرده آهنی کشید و سپس با ماشین های آبپاش و گاز اشک آور تظاهرکنندگان را مورد حمله قرار داد. پلیس به خشونت خود بیش از پیش افزود، هنگامی که با باتوم تظاهرکنندگان را مورد ضرب و شتم قرار داد و بسیاری از آنها را روانه بیمارستان کرد. مسئول بازداشته اتحادیه **مصطفی تورگل** را اما پلیس همان شب دستگیری وی مجبور شد که آزاد کند.

خشونت پلیس بر علیه کارگران تظاهرکننده باعث تظاهرات مردم عصبانی و ناراحت در جلوی پارلمان ترکیه شد. اما تا کنون سیاستمداران حزب حاکم از رسیدگی به خواست کارکنان **تکل** که بر طبق قانون خصوصی کردن، قانونی است، خودداری نموده اند.

تظاهرکنندگان اکنون در جلوی درب ساختمان مرکزی شرکت **تکل** تجمع کرده اند. این در حالی است که دهها کارگر در پارک دست به اعتصاب غذا زده اند. با وجود اینکه پلیس تمام کوشش خود را برای جلوگیری از ورود کارکنان شرکت **تکل** به شهر به کار بسته است بر تعداد تظاهر و اعتراض کنندگان هر لحظه افزوده می شود. شهر داری انکارا را مجبور به اسکان آنها در اماکن عمومی مانند باشگاههای ورزشی و غیره و دادن غذا و خدمات ترانسپورتنی به کارگرانی که برای شرکت در تظاهرات و اعتراضات از دیگر استانها به آنکارا آمده اند، کرده اند.

کارگران به شدت روی تصمیم خود مبنی بر ادامه اعتراضات خویش تا رسیدن به خواست های خود هستند. آنها به پشتیبانی یک یک ما نیاز دارند. برای ابراز پشتیبانی خویش و محکوم نمودن دولت و پلیس فاشیست ترکیه به این آدرس مراجعه نمایید.

<http://www.iuf.org/www/no>

حمید قربانی
۲۸ دسامبر ۲۰۰۹